

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 91

číslo: 52

25. prosince 2011

Cena: 7 Kč

KŘESŤANSKÉ PROŽÍVÁNÍ ŠTĚDRÉHO VEČERA S OPLATKEM

Štědrý den má rodinný charakter. Rodiče a děti si dávají dárky. Maminka vybírá a kupuje stromek. Ten musí být podle ní opravdový, tak jako jsou opravdové celé svátky. Jedlička připomíná ve vánočním čase strom ze zahrady Eden (Gn 2,15) – je totiž symbolem života, symbolem Ježíše, který je „zeleným stromem“ a dává život tělu i duchu. Zelený stromku ohlašuje radost věčného života, kterou zahajuje a garantuje sv. večere Páně. Nejsou skutečné svátky bez toho, že bychom přistoupili ke svatě Večeři. Světlo na stromku rovněž zpřítomňuje Krista. Jedině on je světlem světa, světlem od Boha (Jan 1,4; 8,12). Všichni ostatní svítí světlem propůjčeným. Pod stromek klademe dárky. Jsou projevem naší vzájemné lásky, připomínky, úcty, vděčnosti, radosti. Veškeré dobro však pochází od Pána Ježíše a jemu náleží za všechno poděkování. (srv. Jk 1,17; Ko 3,15). V předvečer narození Páně sehrává důležitou roli oplátek. Je pozůstatkem starověké eulogie. Řecké slovo *eulogie* je totiž, co blahoslavenství, požehnání. Věřící v rané církvi přinášeli do modlitebny chleby a před bohoslužbou je pokládali na oltář. Část z přinesených chlebů biskup pod Ježíšovou mocí proměňoval v tělo Páně a zbytku požehnal po bohoslužbě. To byla eulogie – požehnání chleba. O tento chléb se dělili ti, kteří nepřistoupili ke stolu Páně. Zbývající požehnané chleby věřící, přítomní na bohoslužbě, odnášeli domů těm, kteří nemohli přijít do modlitebny. Dnes říkáme eulogii „oplatek“, což pochází z latinského *oblata*, neboli to, co bylo obětováno. Bělba oplátku připomíná čistotu srdce, odpuštění, neúplatnost. Lámání oplátku je zna-

mením shody, smíření, vyjítí vstříc druhému člověku s otevřeným srdcem, bez úskoku a bez podrazu. Při lámání oplátku si všichni domácí vzájemně přejí všechno dobré, v tom Boží požehnání, zdraví, šťastnou zemitbu, dlouhý život, co nejlepší studijní výsledky, naději a radost. Člověko-vo srdce je „hluboké a bohaté“, tudíž samo sdělí obsah přání, která chceme vyslovit tváří v tvář drahým a blízkým lidem. Poté, co se všichni podělí oplátkem, usedají ke štědrovečernímu stolu. Večeře má charakter náboženský a rodinný zároveň. Proto ji začíná čtení perikopy Písma (např. Mt 1; Jan 1; Ga 4,4-7, L 2,1-14). Hlavním pokrmem večere je ryba. Ta se řecky nazývá *ICHTHYS*. Každé písmenko tohoto slova je zkratkou celé věty: Ježíš, Kristus, Boží Syn, Spasitel. Proto si křesťané prvních věků tetovali na ruce rybu anebo ji v čase setkání kreslili do písku. Bylo to rozpoznávací znamení, že patří k „Velké – Svaté – Rybě“, k Ježíši Kristu, Božímu Synu, Spasiteli (srv. H. Sienkiewicz, Quo vadis). Podobně i ti, kteří požívají štědrovečerní večeri, vyznávají, že náleží do velké duchovní rodiny Pána Ježíše. V čase štědrovečerního stolování by se neměly požívat mastné pokrmy. Po večeri, která probíhá v poklidu, všichni zpívají koledy a vydávají svědectví, že jsou lidmi radosti! Po večeri následuje rozdělení dárků zpod stromečku. Křesťanské obyčejy jsou velice bohaté! Mají současně mimořádný význam náboženský, mravní, společenský, psychologický. Je zapotřebí, abychom je věrně kultivovali a odkazovali stále novým pokolením. Po radostné oslavě vigilijní večere,

kdo může a chce, vypraví se do domu Páně, aby tam s obnoveným srdcem a radostí usedl kolem Stolu Slova a Svátosti uprostřed veliké rodiny, jakou představuje náboženská obec, farnost, sbor.

Jan Kanty Pytel

Byl jsem mladý kněz a začínající překladatel. Publikoval jsem v některých církevních časopisech i v tehdejších Českém zápasu svoje první překladatelské pokusy, mj. i postily polské spisovatelky Janiny Herz. Těsně před vánočními svátky někdy v šedesátých letech mi přišel v obálce kupodivu nerozlámaný oplátek s vylisovaným vánočním symbolem. Nevěděl jsem si s ním rady a rozhodl se ho tedy použít místo velké hostie. Teprve při pozdějších cestách do Polska jsem zjistil, o co jde. Celá léta mi trvalo, než jsem polský štědrovečerní zvyk dokázal předat také čtenářům Českého zápasu. Až dnes, protože jsem dostal od předsedy Společnosti Romana Brandstaettera, jejímž jsem zahraničním členem, děkana teologické fakulty University Adama Mickiewicze v Poznani a vynikajícího novozákoníka prof. J. K. Pytla knížku jeho homilií a v ní jsem našel text, který jste si právě přečetli. U nás bohužel ten krásný zvyk štědrovečerního „lámání a dělení oplátku“ není, resp. je, ale pouze ve Slezsku, kde žijí naši polští bratři a sestry. Štědrovečerní oplátek je překrásný zvyk a myslím, že by se v křesťanských rodinách měl ujmout i u nás. Pro výrobce hostií by to neměl být problém a pro naše náboženské obce už vůbec ne.

Přeložil a komentářem opatřil
Emil J. Havlíček

Vánoční dopis bratra patriarchy

Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo do světa.
Jan 1,9

Sestry a bratři, pozdravuji Vás všechny, kteří se setkáváte v našich sborech, modlitebnách a na dalších místech k vánoční slavnosti Kristova narození. On o sobě řekl: Já jsem přišel na svět jako světlo, aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě (J 1,9). Vánoce nepatří sice k nejstarším svátkům liturgického roku, těmi jsou Velikonoce, ale přesto obsahují nepřeslechnutelné poselství a důležité křesťanské vyznání. V římské říši se slavil „svátek nepřemožitelného boha slunce“ stanovený ve 3. století na 25. prosince, ale křesťané odmítali klanět se slunci a uctívat ho jako božstvo. Lidé se nemají klanět slunci, ale mají vzdát úctu tomu, který slunce i svět stvořil (Gn 1,14-18). Skutečným zdrojem světla a života je Bůh sám (Ž 36,10), který se jedinečným způsobem dává poznat lidem v Ježíši Kristu (2 K 4,6). Kristus je tím „nepřemožitelným Sluncem“, které ve tmě svítí a temnoty ho nemohou přemoci (J 1,5).

K Vánocům patří symbolika světla. Ve vánočním příběhu se hovoří o světle – o jasné nebeské slávě, která zazářila uprostřed noci pastýřům (L 2,9), a také o zářící betlémské hvězdě, která vedla mudrce a přivedla je až k Ježíšovi (Mt 2,9). O světle slyšíme i v Prologu Janova evangelia: „Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka, to přicházelo do světa“ (J 1,9). Tento verš vyjadřuje smysl křesťanského vánočního poselství. Ježíš je pravé světlo. On osvěcuje každého člověka. On přichází do našeho světa.

Kristus je „pravé světlo“. Kolik zasvítilo a svítí falešných a klamných světél, která člověka zlákají, aby se za nimi vydal, aby se jimi nechal oslnit! Lidé za nimi jdou, ale po čase se ukáže, že nikam nevedou. Zablikají a zhasnou. Třebaže efektně určitý čas září, jsou jen klamem. Ježíš jako pravé světlo života nezklame.

Kristus je světlo, které „osvěcuje každého člověka“. Věřící lidé vědí z Bible o tomto Světle, mnozí ho jen tuší. Vědět o něm ale ještě neznamená, že v něm skutečně žijeme (1 J 2,9). Poselství Vánoc je totiž pro všechny. Pro každého člověka, ať patří do církve od svého narození nebo cestu víry teprve hledá. Život každého z nás má být tímto světlem prozářen. Kolik je temných zákoutí v nás, v naší duši, kolik stínů nejistoty a obav, nenávisť a zloby, černých myšlenek. Kolik je tmy mezi námi. Nejsme schopni někdy vidět druhého v přitvňivějším světle. Vidíme ho v nejtemnějších barvách, nenajdeme na něm světloho mstečka. Jak nám takové teplé a jasné světlo v našich všedních dnech často chybí, kdy vztahy jsou na bodu mrazu, kdy přicházejí mračna konfliktů a neshod, kdy nevidíme žádné východisko. A přitom „Boží láska je jako slunce, všechno prozáří okolo nás,“ jak se zpívá v jedné z křesťanských písní.

Vánoce znamenají, že s Kristem přichází světlo do tohoto světa. Toto světlo nezůstalo ve výšinách nebes, ale přichází do světa takového, jaký je. Jak přišlo před dvěma tisíci lety? Doprostřed noci, doprostřed lidské lhostejnosti a nevráživosti mocných, sestoupilo na slámu v tmavé Betlémské jeskyni, kterou celou prozářilo svým jasným světlem. A Kristus přichází stále. Vánoce se stále opakují. Rok co rok si můžeme připomínat a slavít v církvi i v rodinách Kristovo narození. Smíme slyšet, že se narodil také pro nás. Stále znovu a znovu ho klademe do jeslí kostelních i rodinných betlémů, zpíváme o něm vánoční písně z dávných dob i nové písně. Kdyby se narodil tisíckrát, nebylo by nám to nic platné, jestliže se nenarodí v našem srdci. Jen tak se stanou Vánoce skutečnou oslavou Světla, přicházejícího do našeho světa, do našeho života.

Přejí Vám pokojné a světlé Boží lásky naplněné vánoční svátky a Boží požehnání a posilu na cestě rokem 2012

Prosinec L. P. 2011

Tomáš Butta, patriarcha

RODOKMEN JEŽÍŠE KRISTA

Mt 1,1-17

Nový zákon začíná Matoušovým evangeliem. Matoušovo evangelium začíná Ježíšovým rodokmenem. Myslíte, že je to stať nudná? Výklad W. Barclaye nám ukáže, jak zajímavé a užitečné je to čtení. William Barclay: The Daily Study Bible, The Gospel of Mathew, vol. 1, The Saint Adrew Press Edinburgh 1. ed. 1956, revised ed. 1975, reprint 1977, 1979, 1982, 1983, 1985, 1986

RODOKMEN KRÁLE

Způsob, jakým Matouš začal své evangelium, se může zdát modernímu čtenáři zcela neobvyklý. Vypadá to tak, že nás chce spíš odradit, když předkládá dlouhý seznam jmen, kterými se musíme prokousat. Ale pro Žida to byl velice přirozený, velice zajímavý a vskutku velmi podstatný způsob, jak začít příběh života kteréhokoli člověka.

Židé se neobyčejně zajímali o rodokmeny. Matouš jej uvádí jako „Listinu rodu Ježíše Krista“. To byla u Židů

běžná fráze a znamenala záznam rodokmenu člověka s několika vysvětlujícími větami tam, kde byl takový komentář potřeba. Ve Starém zákoně pravidelně nacházíme seznamy „rodů“ slavných mužů (Adam Gn 5,1; Noe 10,1; Šém 11,10; Terach 11,27). Když velký židovský historik Josef psal svůj životopis, začal ho vlastním rodokmenem, který – jak on praví – našel ve veřejných záznamech.

Proč byl takový zájem o rodokmeny? Židé chtěli předložit co možná nejvíce důkazů o čistotě svého rodokmenu. Jestliže byla v některém člověku sebe-menší příměs cizí krve, ztratil právo nazývat se Židem a členem lidu Božího. Kněz například měl povinnost uvést záznam svého rodokmenu, který bez přerušení sahá zpět až k Áronovi. A když se oženil, pak žena, kterou si vzal, musela prokázat svůj rod aspoň pět generací zpátky. Když Ezdráš nově organizoval bohoslužebný život k počtě Hospodina po návratu z exilu a uváděl znovu kněžstvo do

úřadu, pak synové Chobajášovi, synové Kósovi a synové Barzilaje byli vyloučeni z kněžství jako nezpůsobilí; hledali totiž svůj rodokmen v seznamu rodů, ale marně (Ezd 2,61-62).

Tyto genealogické záznamy byly skutečně uchovávány v synedriu. Židé s čistou krví vždycky pohrdali Herodem Velikým, protože byl napůl Edomita. Dokonce i Herodovi záleželo na těchto rodokmenech – je to zřejmé z faktu, že zničil oficiální dokumenty tak, aby nikdo nemohl prokázat čistší rodokmen, než byl ten jeho. Na Židy nejvíc zapůsobil fakt, že Ježíš mohl sledovat svůj původ až k Abrahamovi. Teď si všimneme, jak je tento rodokmen pečlivě zaranžován. Je sestaven do 3 skupin po 14 lidech. Známa je tzv. mnemotechnika, tj. způsob, jak si snadno údaje zapamatovat a memorovat. Evangelia byla napsána stovky let předtím, než začala existovat tištěná kniha. Jen málo lidí si mohlo opatřit kopii nějakého textu. A když ten text

Dokončení na str. 3

Vánoce

Kouzelné slovo pro děti, už méně pro dospělé. I ty děti mají Vánoce prodlouženy dopředu v nákupních domech, na náměstích, kde jsou vánoční trhy... Chceme si jaksí prodloužit chvíle štěstí. Před Vánoci, o nich a v tom týdnu před příchodem Nového roku. Chceme být šťastní. Je to lidské, normální. Až na tu komerci, nákupy, běsnění v obchodních domech, a představy, čím potěšíme nebo zalepíme oči našich milých. Podle našeho stavu chápání věci...

Za dveřmi číhá ekonomická krize. Krize v řečtině znamená soud. A u soudu můžeme být odsouzeni nebo zproštěni viny. Soud není konečná... Pro tento soud – krizi, přišel Boží Syn na Zem a stal se člověkem. Pro tuto krizi, která začala lidskou neposlušností, přišel Bůh v těle maličkého dítěte na svět. Ne aby svět odsoudil, ale aby jej zachránil, spasil, a aby ty, kteří v něho věří, uvedl do svého Království.

Při adventním liturgickém čtení zaznívají dvě roviny, rovina inkarnace, vtělení Božího Syna na svět – to Slovo se stalo tělem; a potom také rovina, která poukazuje na jeho druhý příchod ve slávě, jak k soudu, tak také k ustavení Božího království. A před tím jeho druhým příchodem je avizována těžká krize světa. Finančníci, vlády, mocní tohoto světa nevědí, jak dál. Ekonomická krize příštím rokem bude bud' nějakým způsobem "zachráněna", na čas, nebo se hospodářství EU a celého světa bude pokládat za domeček z karet.

O tom dni ani hodině, říká Pán Ježíš svým učedníkům, nikdo neví, ani Syn, jedině Otec. Ne, nebudeme vypočítávat katastrofické scénáře, ani vypočítávat konec světa. Ale doba je nesmírně vážná. Může se, ale také nemusí, stát, že toto budou poslední krásné Vánoce.

Nezapomeňme, sestry a bratři, že Kristus je v tom – chlívě světa – s námi. Že do něj přišel. A nezůstalo jen u narození, zjevili se andělé, zjevila se Boží sláva! I nám Hospodin říká skrze Ducha svatého: "Nebojte se, nebojte se ničeho, co přijde, zvěstují vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově..." A také to druhé, podstatné: "Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet." To říkali andělé učedníkům po nanebevzetí Ježíšově.

Ano, Kristus se narodil, přišel, a také znovu přijde. Nemusíme se bát příštích dnů, měsíců a let. Nemusíme se bát toho, co je po Novém roce před námi. Kristus se narodil ve chlévě, což není útulné místo. On i v našich všelijak neútulných životech a dnech je, zůstává, a s ním přichází Boží sláva a radost. I po Vánocích, i po Novém roce...

Petr Mečkovský

Z kazatelského plánu

HOD BOŽÍ VÁNOČNÍ

Narodí se nám dítě, bude nám dán Syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: Divuplný rádce a Vládce pokoje.

IZAJÁŠ 9,6

První čtení: Izajáš 52,7–10

Tužby:

2. Z příchodu Syna Božího abychom se radovali, modleme se k Hospodinu.
3. Poselství pokoje abychom našim bližním přinášeli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože všemohoucí, děkujeme ti, že se tvůj Syn stal člověkem, aby světu vzešlo nové světlo spásy. Milostivě nás přijmi mezi své děti a svým svatým Duchem nás osviť, ať přijímáme Slovo – Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Židům 1,1–12

Evangelium: Jan 1,1–14

Verše k obětování: Žalm 93,1,2

Verš k požehnání: Zacharjáš 9,9

Modlitba k požehnání:

Nebeský Otče, tvůj Syn se proto narodil, aby se stal našim Spasitelem a učinil z nás tvé děti. Prosíme tě, ať nás uvede do tvého království, kde s tebou a Duchem svatým žije a kraluje po věky věků. Amen.

Vhodné písně: 210, 215, 218

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ VYZNAVAČSKÉ PŘÍBĚHY

35

Ježíš kráčí po moři a tonoucí Petr

Mt 14,22-33

Dokončení z minulého čísla
Obě tyto interpretace mají stejnou hodnotu, jsou stejně platné. Někteří vykladači preferují tu první, jiní tu druhou interpretaci.

Ale ať zvolíme kterýkoli výklad, význam je dokonale jasný. V hodině, kdy to učedníci potřebovali, Ježíš k nim přišel. Když vítr vanul proti nim a život se proměnil v boj, byl tu Ježíš, aby je zachránil. V životě proti nám často vane nepřítivý vítr. Jsou chvíle, kdy se mu chceme postavit a život je zoufalý zápas, kdy bojujeme sami se sebou, se svou situací, s pokušením, se svými starostmi, se svými rozhodnutími. V takový čas nikdo z nás nemusí bojovat sám, protože Ježíš k nám přichází bouřemi života s rukou nataženou, aby nás zachránil, a svým tichým, jasným hlasem nás vybízí, abychom si dodali zmužilosti a neměli strach.

Opravdu nezáleží na tom, jak si budeme tuto událost vysvětlovat. V každém případě je to daleko víc než jen příběh o tom, co kdysi Ježíš vykonal v daleké Palestině. Je to znamení a symbol, co on vždycky koná pro své lidi – když vítr vane proti nám a my jsme v nebezpečí, že budeme přemoheni bouřemi života.

Matouš 14,28-33

V Novém zákoně neexistuje stať, která by nám ukázala Petrovu povahu lépe než právě tato. Vypovídá o něm tři věci: Petr měl sklon jednat impulzivně, aniž uvažoval o tom, co dělá. Byla to jeho chyba, že tak znovu a

znova jednal, aniž by plně zvážil situaci a aniž by počítal, co ho to bude stát. Jednal tak ve chvíli, když prohlásoval svou věčnou a neotřesitelnou oddanost Ježíši (Mt 26,33-35: Kdyby všichni od tebe odpadli, já nikdy ne!... I kdybych měl s tebou umřít, nezapřu tě), a pak jméno svého Pána zapřel. Celá Petrova nesnáze byla v tom, že byl ovládnán svými city. Ale i když mohl někdy selhat, jeho srdce bylo vždy na pravém místě a vždy je motivovala láska.

Protože Petr jednal impulzivně, často selhal a končilo to jeho zármutkem. Ježíš často zdůrazňoval, že člověk by se měl dívat na situaci v celku včetně nepříznivých možností, a to dříve, než začne jednat (L 9,57-58; Kdosi chtěl Krista následovat a Ježíš odpověděl: Lišky mají doupat a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil; Mt 16,24-25; kdo chce jít za mnou, zapřij sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by si chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej). Ježíš byl vůči lidem naprosto čestný. Vždycky je vybízel, aby si uvědomili, jak nesnadné je následovat ho, a to předtím, než se na křesťanskou cestu vydají. Většinou křesťan selhává proto, že jedná v okamžitém citovém rozpoložení, aniž by počítal, co ho to bude stát.

Ale Petr nakonec nikdy nepadl, protože ve chvíli selhání se přimkl ke Kristu. Skvělé je u něj to, že kdykoli padl, zase vstal; a je pravda, že ho jeho

pády dokonce přiváděly blíž a blíž ke Kristu. Jak bylo správně řečeno, svatý není ten, kdo nikdy neselhal; svatý je ten, kdo se zvedne a znovu jde dál, kdykoli upadne. Díky svým pádům Petr Ježíše stále více miloval.

Stať vrcholil jinou velkou a věčnou pravdou. Když Ježíš vstoupil na loď, vítr se utišil. Je to velká pravda – kdekoli je Ježíš, utiší se i ta nejděsivější bouře. Olive Wyon ve své knize Consider Him (Uvažuj o něm) cituje úryvek z dopisů sv. Františka Saleského. Svatý František si všiml jednoho zvyku ve venkovské oblasti, kde žil. Často pozoroval jednu služku z farmy, jak přechází dvůr statku, aby nabrala vodu ze studně. Také si všiml, že předtím, než zvedne džber po okraj naplněný, dívka do něj vždycky vloží kousek dřeva. Jednoho dne vyšel k dívce a zeptal se jí: „Proč to děláš?“ Vzhledla překvapena a odpověděla, jako by to byla samozřejmost: „Proč? Aby voda nešplíchala ven, aby se ustálila.“ Když později psal dopis příteli, vyprávěl biskup tuhle historku a připojil: „A tak, když je tvé srdce zmítané nepokojem, vlož do jeho středu Kříž, aby se uklidnilo!“ Kdykoli přijde bouře, tiseň a úzkost, je to přítomnost Ježíše a láska, vycházející z jeho kříže, která ti přinese mír, jas a uklidnění.

William Barclay: The Gospel of Matthew, vol. 2, The Daily Study Bible, 1. vyd. 1957, revised ed. 1975, reprint 1979, 1983, 1985, 1986
Překlad Jiřina Kubíková

Nad Písmem

BŮH SE Z LÁSKY STÁVÁ ČLOVĚKEM... Jan 1,1-14

Cestovní horečka adventu nás přivedla k završení radostné vánoční zvěsti: Slovo se stalo tělem, Bůh se stal člověkem. A my si vzájemně přejeme radostné a pokojné Vánoce. Nejčastější rady v uplynulých týdnech se týkaly vedle receptů na pečení tématem, jak přežít Vánoce a předvánoční stres. Máme hodně svítit, abychom neměli deprese ze tmy, naučit se nekonfliktně komunikovat s členy rodiny, protože s nimi během roku tak dlouhé volno netrávíme a moc spolu nehovoříme. Máme unést kalup nákupů, přání k Vánocům, logisticky zpracovat návštěvy přibuzných i cesty dětí pro dárky k rozvedeným rodičům, pečení, vaření... A přidejte si po svém.

Do toho zmatku nám zazní do uší koleda a připomene vánoční idylu dětství, kdy Vánoce měly ještě jakýsi pel posvátného, bližší původnímu obsahu. Bůh se v tiché svaté noci z lásky stává člověkem. Pokoj vám... Vánoce slavíme zhruba 1700 let, každý z nás jich prožil 5, 10, 50, 70, jak kdo podle věku. Co z nich v nás je? Pamatujete na známý obrázek Josefa Lady? Chudý otec nese na ramenou dítě, které dychtivě hledí ze zimy ulice na vánoční stromek za rozsvíceným oknem rodiny... Dnes jako by tomu bylo naopak. My, z té bohatší části světa, zvyšujeme každý

rok nejen svou kupní sílu, ale i stres a přicházíme od stromku zasypaného dárky k chudému Betlému, v němž ve chlévě na seně leží Boží Syn. A slyšíme: Nebojte se, dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán. Pokoj vám.

Můžeme ještě vůbec pochopit tajemství Božího zjevení v Ježíši z Nazareta? I my, křesťané? Zdá se, že i pastýři, mudrci i dělný lid, přicházející tenkrát do Betléma, byli také nesví. Všichni přinášeli (jistě s dobrým úmyslem) věčné dary, aby přikryly nepochopitelnou a bez víry neuchopitelnou chudobu chléva a nahotu Božího dítěte, pro něž nebylo místa ani v hospodě. Nezdá se nám, křesťanům, že jsme Boží vstup do světa lidí zbavili původní podstaty a obsahu? Že jsme vánoční zvěst evangelia jaksí „vylepšili“ k nerozeznání od tehdejší syrovosti - bezdomovecké bídě chléva a rodičů na cestě do emigrace? Nemyslím jen věcmi nad jesličkami. Klidně si dávejme dárky (a nejen o Vánocích). Stejně nás nikdo neobdaruje víc než to chudé dítě. Proto platí, ne přežít Vánoce, ale prožít je! Na pokoji a radosti zapracovat nejen v adventu, ale celý život. A rada? Jiná než dávat svět – jde přece o pokoj a radost, který nikdo než Kristus dát nemůže.

V Bilkově roce Bilkův Betlém. V těch několika postavkách se snad poznáme. Kolem matky Marie, která něžně drží svého syna a ještě podpírá jesličky, vidíme několik klečících postav – s úžasem v očích, v hluboké pokoře. „A mezi nimi na zemi ležící člověk se neodvažuje ani oči pozdvihnout. Poznal, pochopil, co znamenají slova maličký, narodil se nám, král slávy dán je nám. Přišel ve jménu Božím a je to divné před očima našima... Byli jsme už mnohokrát na betlémských poutích, ale dnes jsme teprve všechno pochopili. To, co je v nás nejlepšího, to, co v nás kleká před Božím tajemstvím a klaní se, je právě spodobněno poutníkem ležícím na zemi. Tak máme přijmout zvěst Vánoc. Takto to v nás má zpívat vděčnost a úctou ve chvíli, kdy oslavujeme narození svého Vykupitele a Spasitele.“ (B. V. Lohmiský)

Jana Šilerová

Pro tebe, Pane,
neměli místo
někde pod střechem.
Jen ty víš,
jestli mám pro tebe místo
v sobě, u nás doma
či v církvi.
Nauč nás všechny
vytvářet atmosféru
radosti a pokoje z tebe.

RODOKMEN JEŽÍŠE KRISTA

Mt 1,1-17

Dokončení ze str. 1
chtěli mít, museli se ho naučit nazpaměť. Ježíšův rodokmen je sestaven tak, že bylo snadné udržet jej v paměti.

TŘI STADIA

Ježíšův rodokmen je sestaven do tří oddílů a ty tři oddíly jsou založeny na třech velkých stadiích židovské historie. První oddíl se zabývá historií od Abrahama k Davidovi. David spojil kmeny Izraele v jeden národ a učinil Židy mocností ve světě. První oddíl postupuje dějinami k největšímu králi Izraele. Druhý oddíl pokračuje dějinami k zajetí babylónskému. Je to oddíl, který vypravuje o národní hanbě a tragedii a katastrofě. Třetí oddíl sleduje historii k Ježíši Kristu. Ježíš Kristus je ten, kdo osvobodil lidi z otroctví, zachránil je od pádu; v něm se tragédie obrátila v triumf.

Tyto tři oddíly zastupují tři stadia v duchovní historii lidstva.

1. Člověk se narodil k velikosti.

„Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím“ (Gn 1,27). „I řekl Bůh: „Učinme člověka, aby byl našim obrazem podle naší podoby“ (Gn 1,26). Boží představa o člověku byla představou o velikosti. Člověk byl určen pro společenství s Bohem. Byl stvořen tak, aby mohl být ničím menším než Božím příbuzným. Římský myslitel Cicero řekl: „Jediný rozdíl mezi člověkem a Bohem je v bodu času.“ Člověk se v podstatě narodil proto, aby byl králem.

2. Člověk ztratil svou velikost.

Místo, aby se stal služebníkem Boha, stal se otrokem hříchu. G. K. Chesterton napsal: „Ať už je pravda o člověku jakákoli, v každém případě člověk není tím, k čemu byl určen.“ Člověk užíval svou svobodnou vůli k tomu, aby se Bohu vzdal a aby ho neposlouchal, spíše než aby s ním vstoupil do přátelského společenství. Ponechán sám sobě zmařil stvořitelství plánu Boží.

3. Člověk může znovu získat svou velikost.

Ani tehdy se Bůh nevzdal plánu, který má s člověkem. Bůh nedovolil člověku, aby se zničil svým

vlastním bláznovstvím. Jeho příběh nemá skončit tragedií. Do tohoto světa Bůh poslal svého Syna Ježíše Krista, aby zachránil člověka z bláta hříchu, do kterého se sám dostal, aby ho osvobodil z řetězů hříchu, kterými se sám svázal. A tak skrze Krista může člověk znovu získat ztracené společenství s Bohem. To je historie lidstva a každého jednotlivého člověka.

SEN SE STAL SKUTEČNOSTÍ

Tato stat' přináší o Ježíšovi dva údaje:

a) Zdlářákuje fakt, že byl Synem Davidovým.

Rodokmen byl sestaven tak, aby to prokázal. Petr to sděluje v prvním zaznamenaném kázání křesťanské církve (Sk 2,29-36). Pavel mluví o Ježíši Kristu jako o Synu, který tělem pocházel z rodu Davidova (Ř 1,1-3). Pisatel pastorálních epistol nás vybízí, abychom pamatovali na Ježíše Krista vzkříšeného z mrtvých, původem z rodu Davidova (2 Tm 2,8). Autor Zjevení slyší vzkříšeného Krista, jak praví: „Já, Ježíš ... jsem potomek z rodu Davidova“ (Zj 22,16).

V evangeliích je tak Ježíš opakovaně nazýván a osloven. Po uzdravení posedlého, který byl slepý a němý, zástupy žasly a říkaly: „Není to Syn Davidův?“ (Mt 12,23). „A hle, jedna kananejská žena z těch končin vyšla a volala: „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův!“ (Mt 15,22). Dva slepí, když uslyšeli, že jde kolem Ježíš, začali křičet: „Smiluj se nad námi, Pane, Synu Davidův!“ (Mt 20,30-31). Když Ježíš naposled vstoupil do Jeruzaléma, zástupy, které šly před ním i za ním, volaly: „Hosanna Synu Davidovu!“ Děti volaly v chrámě: „Hosanna Synu Davidovu (Mt 21,9,15). Tady je něco velmi významného. Je jasné, že to byl zástup, obyčejní lidé, prostý lid, kdo oslovoval Ježíše jako Syna Davidova. Židé byli lid čekající. Oni nikdy nezapomněli a nemohli zapomenout, že jsou vyvolení lid Boží. Ačkoli jejich historie byla jednou dlouhou sérií katastrof, ačkoli právě v čase Ježíšově byli lidem podrobeným, nikdy nezapomněli na svůj osud, na své určení. A byl to sen oby-

čejných lidí, že do tohoto světa přijde potomek Davidův, který je povede ke slávě, o níž věřili, že bude právem jejich.

Ježíš je tedy odpovědí na lidské sny. Je pravda, že to lidé často tak nevidí. Mají své sny o moci, bohatství, materiální hojnosti a kariéře. Ale jestli kdy lidé zatouží po pokoji a ušlechtilé kráse, po velikosti a uspokojení a jestli se tyto sny mají uskutečnit, pak se to může stát jen v Ježíši Kristu. Ježíš Kristus a život, který nabízí – to je odpověď na snění člověka. Ve starozákonním příběhu o Josefovi je text, který přesahuje samotný příběh. Když byl Josef ve vězení, zároveň s ním tam byli uvězněni faraónovi dvořané – nejvyšší číšník a nejvyšší pekař. Každý měl svůj sen. A jejich sny je trápily, byli sklíčení a na Josefovu otázku, proč jsou tak zamlklí, odpověděli: „Měli jsme sen, avšak není tu nikdo, kdo by jej vyložil.“ Člověk je vždycky poháněn svým snem. Jediná cesta k jeho realizaci je v Ježíši Kristu.

b) Stat' o rodokmenu naznačuje také, že se v Ježíši Kristu naplnila prorocství.

Dnes nám jsou prorocství lhostejná. Většinou v Novém zákoně nehledáme naplnění starozákonních výroků. Ale prorocství nás upozorňují, že v tomto našem vesmíru existuje určitý smysl, plán a cíl, a že Bůh si přeje, aby se určité věci staly.

J. H. Withers cituje výrok ze hry Geralda Healy: „The Black Stranger“ (Černý cizinec). Scénou je Irsko ve strašné době hladomoru v polovině 19. století. Aby se v té věci vůbec něco dělalo a pro nedostatek jiného řešení poslala vláda muže kopat silnice. Tahle činnost nesloužila žádnému účelu a neměla žádný cíl. Michael si to jednoho dne uvědomí, přijde domů a řekne svému otci s údivem a pohrdáním: „Dělají silnice, které nikam nevedou.“

Pokud jde o prorocství, nic takového o nich říci nemůžeme. Historie není nikdy silnicí, která nikam nevede. Život a svět nejsou na cestě, která nikam nevede, ale jsou na cestě k cílům Božím.

NIKOLI SPRAVEDLIVÍ, ALE HŘÍŠNÍCI

Na Ježíšově rodokmenu nás nejvíce překvapují jména žen, která se tu objevují. Vůbec to není normální, aby se v židovských rodokmenech nalézala jména žen. Žena neměla zákonná práva. Byla považována nikoli za osobu, ale za věc. Byla pouhým majetkem svého otce nebo svého manžela. A byla mu k službám, kdy se mu zalíbilo. V pravidelné ranní modlitbě děkoval Žid Bohu, že ho neucínal pohanem, otrokem nebo ženou. Sama existence těchto jmen v rodokmenu je fenoménem maximálně překvapivým a mimořádným.

Ale když se podíváme, kým tyto ženy byly a co dělaly, pak nás to udiví ještě víc. **Rachab** byla nevěstkou v Jerichu (Joz 2,1-7). **Rút** dokonce nebyla ani Židovka, byla to Moábka (Rt 1,4). A nestanovil snad zákon sám: „Do Hospodinova shromáždění nikdy nevstoupí Amóneček nebo Moábec; ani jejich desáté pokolení nevstoupí do Hospodinova shromáždění“ (Dt 23,4[3]). Rút náležela k cizímu a nenáviděnému lidu. **Támar** se promyšleně stala svědkyní a předstírala, že je nevěstkou (Gn 38). **Bat-šeba**, matka Šalomounova, byla ženou, kterou David svedl a přebíral ji jejímu manželovi Uriášovi s neodpuštělnou krutostí (2 S 11 a 12). Přesto je v tom-

to Matoušově výběru něco velmi krásného. Zde, na samém začátku, nám evangelista symbolicky ukazuje samu podstatu Božího evangelia v Ježíši Kristu – ukazuje nám, jak tu padají bariéry.

1. Padá bariéra mezi Židem a pohanem. Rachab, žena z Jericha, a Rút, žena moábská, nacházejí své místo v rodokmenu Ježíše Krista. Už tady zní ujištění, že v Kristu není ani Žid ani Řek. Zde, na samém začátku, je univerzálnost evangelia a lásky Boží.

2. Padají bariéry mezi mužem a ženou. V žádném běžném rodokmenu nenajdeme jméno ženy. Ale taková jména se nacházejí v rodokmenu Ježíšově. Staré pohrdání je pryč. Muži a ženy jsou Bohu stejně drazí a stejně důležité pro jeho záměry.

3. Padá bariéra mezi člověkem svatým a hříšníkem. Bůh může pro své záměry použít i do svých plánů zasadit i ty, kdo velice zhrěšili. Ježíš řekl: „Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky“ (Mt 9,13).

Bůh si může najít své služebníky i mezi těmi, od nichž se člověk vážený a pravověrný odvrátí ořesen hrůzou. Zde na samém začátku evangelia je nám naznačena šíře všeobjímající lásky Boží.

Zkrácený překlad
Jiřina Kubíková

DĚTSKÉ NÁZORY NA LÁSKU

Několik profesionálů se na tuto otázku zeptalo skupiny dětí ve věku mezi čtyřmi a osmi lety. Jejich odpovědi byly mnohem širší a hlubší, než si kdo dovedl představit. Přesvědčte se sami:

Od té doby, co moje babička onemocněla artrózou, nemůže se už ohnout a namalovat nehty na nohou. Tak to za ni teď pokaždé dělá můj dědeček, i když sám má artrózu v rukách. To je podle mě láska.

Rebecca, 8 let

Když vás má někdo rád, vyslovuje vaše jméno tak trochu jinak. A tak prostě víte, že vaše jméno je v jejich ústech v bezpečí.

Billy, 4 roky

Láska je, když si na sebe dívka nastříká parfém a kluk použije vodu po holení a pak si spolu vyrazí ven a jeden druhého očuchávají.

Karl, 5 let

Láska je, když jdete na jídlo do restaurace a dáte někomu většinu svých hranolků a nechcete na oplátku žádný z jeho porce.

Chrissy, 6 let

Láska je, když maminka udělá kávu pro tatínka a usrkne, aby se přesvědčila, že dobře chutná.

Danny, 7 let

Láska je, když se s někým stále pusinkujete. A až pusinkování přestane bavit, tak pořád chcete být spolu a víc spolu mluvit. Moje maminka s tatínkem jsou takoví.

Billy, 7 let

Láska je to, co je s tebou v pokoji na tvé narozeniny, když přestaněš otvírat dárky a zaposloucháš se.

Bobby, 7 let
(Neuvěřitelné!)

Když se chcete naučit někoho lépe milovat, měli byste začít u kamaráda, kterého nenávidíte.

Nikka, 6 let
(Potřebovali bychom o pár milionů více Nikk na této planetě.)

Láska je, když řeknete klukovi, že se vám líbí jeho tričko, a on ho pak nosí každý den.

Noelle, 7 let

Láska je, jako když jsou malá stará paní a malý starý pán stále přátelé, i přes to, že se už tak dobře znají.

Tommy, 6 let

Láska je, když mamka vidí tatínku celého smradlavého a upoceného, ale i tak o něm říká, že je větší fešák než Robert Redford.

Chris, 7 let

Láska je, když vám vaše štěně olíže celý obličej i přes to, že jste ho nechali doma samotného celý den.

Mary Ann, 4 roky

Láska je to, co vás nutí se smát i když jste unavení.

Terri, 4 roky

Když jsem hrála na koncertě na piáno, byla jsem na pódiu a hrozně jsem se bála. Podívala jsem se na všechny ty lidi, co mě pozorovali a zahlédla jsem mého tatínka, jak na mě mává a usmívá se. Byl jediný, kdo to dělal. Pak už jsem se vůbec nebála.

Cindy, 8 let

Láska je, když maminka dá tatínkovi nejlepší kousek kuřete.

Elaine, 5 let

Když někoho milujete, tak se vaše řasy hýbou nahoru a dolů a odlétávají z nich malé hvězdičky.

Karen, 7 let
(obdivuhodná představivost)

A na závěr - autor a lektor Leo Buscaglia jednou mluvil o soutěži, kde měl dělat porotce. Cílem soutěže bylo najít nejstarší dítě. Vítězem se stal čtyřletý chlapec. Sousedovi od vedle zrovna nedávno zemřela žena. Když chlapec viděl muže plakat, vplížil se na jeho dvorek, vlezl mu na klín a jen tak tam zůstal sedět. Když se matka zeptala, co sousedovi řekl, chlapec odpověděl: "Nic, jen jsem mu pomohl brečet." Bud'te dětmi celý život, nestyďte se za své city!!!

ZPRÁVY

Blahoslav uzavřen

Oznamujeme, že do konce roku bude uzavřena prodejna Blahoslav (Wuchterlova 5, Dejvice), a těšíme se na vás opět v lednu 2012.

František Brynych

Bohoslužby v rozhlase

V neděli 8. ledna 2012 vysílá od 9 hodin Český rozhlas Praha 2 přímý přenos bohoslužby naší církve z Husova sboru na Botanické ul. v Brně. Liturgii vede a káže Zdeněk Kovalčík, farář ve Zlíně. Zpívá Komorní sdružení pro duchovní hudbu z Ostravy, řídí Mgr. Pavla Dědicová, varhany Bc. Lukáš Rýdlo.

(zk)

Rybovka v Nuslích

Milí přátelé, náboženská obec Nusle srdečně zve na Českou mši vánoční Jana Jakuba Ryby, kterou provede v našem sboru v neděli 8. ledna 2012 od 10 h umělecké sdružení SUDOP. HS, Tábořská 65, Praha 4-Nusle.

za rst ing. Čestmír Holeček

O Silvestru na Stražiště

Pěší silvestrovská pouť na kopec Stražiště bude zahájena 31. prosince ve 21 hodin.

Již potřetí zveme všechny příznivce pěší turistiky na tradiční pouť na kopec Stražiště u Mirovic. Pouť bude zakončena půlnoční bohoslužbou (Liturgií dr. Karla Farského) pod širým nebem.

Trasa je dlouhá cca 14 km (tam a zpět). Sraz je u mirovického Husova sboru ve 20 hodin. Teplý čaj je zajištěn.

Informace na: profarnosti@gmail.com

(fš)

Loučení s Vánoce

Slavnostní sváteční koncert k 92. výročí založení Církve československé husitské pořádá náboženská obec ve Zlíně v tamním evangelickém kostele 8. ledna 2012 v 16 h. Na koncertě

s názvem Loučení s Vánoce vystoupí Komorní sdružení pro duchovní hudbu Ostrava za řízení sborníků Pavly Dědicové a Zdeňka Kovalčíka.

(kow)

Silvestr v Maně

Zveme do divadla Mana na představení BLÁZINEC, Edgar A. Poe. 31. 12. v 15 hodin. Pod zdánlivou přednáškou, jejíž cíl a záměr je pro publikum neznámý, se rozehrává napínavý děj, plný komediálních zvrátů, absurdit a opravdového šílenství.

V jedinečné one man show vystupuje Oldřich Kaiser. Režie Jaroslav Gillar. Součástí představení je welcome drink a afterparty s autogramiádou hlavního protagonisty po skončení pořadu v divadelním klubu. Pořad uvádí Agentura Vrkal, s.r.o. Začnete silvestrovské oslavy s Oldřichem Kaiserem na prknech Vršovického divadla MANA!

Husův sbor Vršovice, Moskevská 34/967, www.divadlomana.cz. Dopravní spojení: tram 22 a 4 do zastávky Vršovické náměstí. Vstup do divadla je z druhé strany Husova sboru. Rezervace a prodej vstupenek do divadla na internetu: webticket.cz nebo na e-mailu: rezervace@divadlomana.cz, SMS objednávkou na čísle 774 941 946 nebo 731 100 059, rovněž osobně v úředních hodinách farní kanceláře.

(red)

Ztišení v Praze 4-Krči

Zveme vás do sboru v Praze-Krči dne 30. prosince od 18 h na děkovné ztišení před koncem roku.

(red)

Setkání třetího věku

Městská část Praha 8 ve spolupráci s náboženskou obcí v Praze 8-Karlíně a literárně dramatickým klubem Dialog na cestě vás srdečně zvou na oblíbený přednáškový cyklus Setkání třetího věku, tentokrát s názvem „Z Prahy do Nashvillu“. O své postřehy a zážitky z cesty do srdce country hudby, napříč státem Tennessee, se podělí přímý účastník

zájezdu, Petr Kronus. Vyprávění o městech, slavných zpěvačkách a samozřejmě i o muzeu Elvise Preslyho bude spojeno s promítáním fotografií a poslechem country písní. Setkání se koná v úterý 27. prosince v 15 h, Vítkova 13, v zasedací místnosti náboženské obce.

Olga Nytrová

Tajemný svátek

V pražském letohrádku Kinských (Kinského zahrada 98, Praha 5) probíhá do 8. ledna výstava ŠTĚDRÝ VEČER – TAJEMNÝ SVÁTEK – tradiční Vánoce našich předků. Představuje oslavy vánočních svátků v lidovém prostředí. Zaměřuje se na příběh o narození Páně a ukazuje celou řadu unikátních předmětů, kterými tento biblický příběh díky své fantazii ztvárnila celá řada lidových tvůrců.

Na výstavě je prezentována hned trojice vzácných betlémů – rozměrné dřevěné betlémové figurky z východních Čech z poslední třetiny 19. století, původně údajně z majetku rodiny spisovatele Aloise Jiráska, a skříňkový betlém s vyřezávanými polychromovanými figurkami ze středních Čech z konce 19. století. Dominantu nejen výstavy, ale celého Národopisného muzea po dobu vánočních svátků pak tvoří rozměrný příbramský betlém z přelomu 19. a 20. století, postavený na slavnostním schodišti Letohrádku Kinských. Tyto unikátní betlémy doplňuje prezentace tzv. „betlémů chudých“ – laciných betlémových figurek z chlebového těsta z Příbramska, tzv. „chleběčků“, a vystřihovacích archů pro levné papírové betlémy od různých tiskařů z období od začátku 19. do začátku 20. století. Postupnou komercializaci vánočních svátků pak představuje série reklamních vystřihovacích betlémů na různé spotřební zboží a nejrůznější vánoční pohlednice a vánoční ozdoby z meziválečného období.

(red)

"Novoroční políbení"

Náboženská obec Praha 2-Vyšehrad (Vratislavova 8) zve 4. ledna od 19 h na koncert "Novoroční políbení". Účinkují: Dita Hořínková, zpěvačka a herečka, Pavel Větrovec, klavésista, skladatel a kapelník orchestru Karla Gotta, a Jana Kubánková, houslistka. Zazní díla A. L. Webera, J. S. Bacha a další.

(red)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 27. 12. – 19 hodin
Vivaldi, Mozart
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle
* 28. 12. – 19 hodin
Vivaldi, Mozart
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle
* 29. 12. – 19 hodin
Gershwin, Dvořák, Mozart
Prague Brass Ensemble
* 30. 12. – 19 hodin
Gershwin, Dvořák, Mozart
Prague Brass Ensemble

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Slovo se stalo tělem

Z textu J 1,1-14 jsem vybrala sedm slov, z nichž jsem vytvořila přesmýčky. Podaří-li se vám je vyřešit, vypište si písmenka v závorečkách do tajenky.

berpýtav (4)

kočtepá (2)

tižov (1)

saltvín (7)

tismol (5)

datyv (2)

zednojrýone (4)

(Řešení z minulého čísla: Nohy Gabriela, jeho křídlo, křížek na jeho šatech, Mariin plášť, řasení na výstřihu jejich šatů.)

Jana Krajčřířková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčřířková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@cesh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

Okno k tajemství

Vzpomínám ráda na Vánoce svého dětství, kdy se v radotínském domě mých prarodičů scházela celá širší rodina. Bývalo nás hodně, nejméně devět a často i více. Odpoledne se recitovalo, zpívalo, hrálo divadlo s dřevěnými loutkami i s maňásky a muzicírovalo se na kytaru, housle a xylofon. „Jak se on jmenoval? Jak se ona jmenovala?“ kolovalo na složených papírcích během společenské hry u stolu. Všude se ozýval smích, pracovala fantazie, užívali jsme si pocit blízkosti. Rychle se setmělo a náhle si všichni pochutnávali na štedrovečerním kaprovi s domácím bramborovým salátem. V přízemí u svátečně prostřeného stolu seděli rodiče, bratr, sestra a já a v prvním patře zase babička s dědečkem a tetami.

Pak se konečně ozval slastně očekávaný zvuk budíku a následoval úprk po terakotovém schodišti nahoru do velikého obývacího pokoje prarodičů. Zářil ozdobený stromeček a pod ním úhledně zabalené dárky. Na mísách byly připravené chlebičky s „chatkou“ a vánoční cukroví, ovoce leželo ve stříbrné misce, voněla káva a čaj ve starožitném porcelánu. Vybavuji si mladšího bratra Mírka a jeho radost z malého bílého medvídka, kterému při chůzi kolem stolu dokola zpíval: „Mimi, bibi.“ Ve vzpomínce vidím i svůj dárek, modrookou mrkací pannu s černými vlasy z babiččiných copů. Voněla purpura a františky a okno obývacího pokoje bylo ještě otevřené, protože Ježíšek právě odletěl. „Dědečku, proč nepočká?“ ptala jsem se. „Nemůže počkat, k němu patří tajemství.“ To jsem chápala, tajemství si přece nemůžeme jen tak svévolně odhalovat. Jen jeho poodhalení v lásce může přijít jako dar. Dítě o těchto věcech ví víc, než tušíme.

Olga Nytrová

Vianočný sen

HEDVIGA KRAMÁROVÁ

Noc tichá zaniká v sólovom hrkotaní
prvej rannej električky,
sneh ďalej padá,
zakrýva strechy, záhrady,
ulice, uličky, ktorých okraje lemujú
vyčnievajúce pätníky
z tmavosivého kremeňa,
aj na nich sa zaligocú
padajúce snehové hviezdičky
poslané nám z neba,
okná domov sa postupne rozvecujú,
pre niektorých sa začína deň,
rúžovoliče dieťaťko ešte
spí svoj
snivý spánok započatý
v rozjasnenej noci,
mesiac a hviezdy
mu stláčajú viečka,
na tváričke vylúdi
jemný úsmev
s tým najjemnejším výdychom
spokojnosti,
dieťaťko v rozprávke blúdi
v snijúcom sneživom kraji,
kde hrajú na huslík maličká
zlatí anjeli,
dieťaťko,

to malé stvorenie čaká,
sleduje šedivého starčeka,
čo má na hlave veľkú,
bielu čiapku, na ktorej
sa trbleťajú snehové vločky,
že ktorý z darčiekov vyberie
z veľkého koša
pre neho ...
před zrakom mu
v snehom zaviatej krajine
rastú divy na divy ...
zo zlatej čaše sa začínajú
cinkotajúco sypať sťa
zlatý dážď zlaté peniažky ...
z dialky počúť
bim - bam ... to zvon peje
v tú tichú noc
„Glória in excelsis...“
dieťaťko si pretrie očká,
na stole stojí jedlička ...
prizrie sa lepšie,
l'úbiaca mamička
sa při nej modlí ...
noc tichá ... do bájného sveta
krásu, lásku a dobrotu
spriada,
na náš kraj biely sneh
sťa biela cukrová pena
nad'alej padá

Roční předplatné na rok 2011 činí 364 Kč.
Číslo účtu: 43-3856220207/0100